

vil være, at Kysttejereren, hvor han ønsker sin Kyst sikret, heller ikke kan ønske, at Materialierne paa Forstranden blive solgte og ødelagte paa forskellig Maade. Jeg tror derfor, at det ærede Medlem ikke bør tillægge os — jeg kan for saa vidt godt tage mig selv med — Ønsket om kun at frede om Stenfiskernes Interesser. Vi erkende, at Loven kan have sine svage Punkter, og det er tænkeligt, at man paa dens videre Vej kan finde nogle Lempelser i saa Henseende; men jeg vil for mit Vedkommende ligesom den ærede Ordfører paa ingen Maade erkende, at det er en Lov, som væsentlig har taget Sigte paa Stenfiskernes Interesser. Tværtimod, vi have ment at tage det nødvendige Hensyn til de forskellige Sider.

Det sidste Punkt i § 1 gaar ud paa, at Forbudet mod Borttagelsen af Sten ikke omfatter „løse Smaasten (ikke større end en knyttet Haand), som opsamles med Hænderne.“ Det er blevet stærkt kritiseret baade her og i det andet Ting, og det maa ogsaa erkendes, at der er noget vagt ved Udtrykket. Kunde der findes andre Udtryk i saa Henseende, vilde det være glædeligt. Jeg for mit Vedkommende kunde ønske, at det udtrykkelig blev anført, at det var Fiskernes Ret til at opsamle saadanne Smaasten til deres Garn, som man ikke ønskede at antaste ved denne Lov. Det skulde altsaa udtrykkes ganske bestemt, at denne Undtagelse sker af Hensyn til Fiskeriet, af Hensyn til den Sædvane, som har eksisteret i Hundreder af Aar, at Fiskerne have gaaet og samlet Smaasten til deres Fiskegarn paa bestemte Pladser, saaledes at ikke alle og enhver kunne opsamle Sten paa disse Steder. Det er muligt, at dette Lovforslag ikke kommer i Udvalg i dette Ting, og man vil da være henvist enten til at stille Ændringsforslag eller til at se, hvorledes dets Skæbne vil blive i det andet Ting. Jeg erkender som sagt, at der kunde være Punkter, som jeg kunde ønske bedre affattede, men i det store og hele maa jeg stille mig paa samme Standpunkt som den højtærede Ordfører.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Svend Høgsbro*): Jeg skal gerne bekræfte, hvad den ærede sidste Taler udtalte, at det har været Meningen med Slutningsbestemmelsen i § 1 at hjælpe *Fiskere* til at faa de Sten, der ere nødvendige til at drive Fiskeriet. Jeg udtalte allerede i Fjor i Anledning af den Modstand, denne

lille Bestemmelse mødte, at naar dette ikke udtrykkelig er sagt her i Bestemmelsen, skønt det var under Overvejelse — de Herrer kunne være forvissede om, at vi have overvejet disse Sager i alle Ender og Kanter — saa var det, fordi vi mente, at Lodsejerne med nogen Grund kunde beklage sig over, at Fiskerne, naar der var nedlagt Forbud, skulde have Lov til at gaa ude paa Forstranden og tage Smaasten, medens de selv maatte sidde og se paa det og ikke havde den samme Ret. Det var for at afværge den Indvending fra Lodsejernes Side, at vi ikke udtrykkelig begrænsede Retten til Fiskerne eller Fiskeribrug. Dette siger jeg for at imødekomme dem, som muligvis alligevel kunde ønske en saadan Begrænsning indført og ikke lægge saa megen Vægt paa Lodsejernes Ret som vi gøre. Jeg glemte en Bemærkning før til det ærede Medlem fra Maribo Amts 5te Valgkreds (N. J. Larsen). Han har ganske Ret i, at det Spørgsmaal, hvem der kan tage Initiativet til at nedlægge Forbud, ikke er det samme som, hvem der skal afgøre, om Forbudet maa nedlægges. Der kunde maaske synes i mine tidligere Bemærkninger at ligge en Uklarhed i saa Henseende, men det er, fordi vi ved at overveje Spørgsmaalet om, hvem der kan tage Initiativet, havnede i, at det maatte være Landbrugsministeriet, saaledes at det altsaa i det Tilfælde baade fik den første og den sidste Stemme. Vi kunde ikke komme til andet Resultat. Skulde der overhovedet aabnes andre end Strandlodsejerne Adgang til at begære Forbud nedlagt, maatte det ske gennem Landbrugsministeriet. Dette til Forklaring af, hvad jeg sagde før. Men det er ingenlunde min Mening at overse eller for dunkle, at der er Forskel paa, hvem der tager Initiativet, og hvem der træffer Afgørelsen.

Formanden: Folketingsmanden for Maribo Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. J. Larsen: Naar Retten til at begære Forbud nedlagt kun indrømmes Lodsejere, som godtgøre at have en virkelig Interesse i et saadant Forbuds Nedlæggelse, saa skønner jeg ikke, at der kan være nogen Betænkelighed ved den af mig ønskede Udvidelse af Lovforslagets Ramme.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.